

nítottan lökték a dumát tanévkezdéskor. Bulikról, csajokról. És senki az égvilágon nem mert beszólni nekik: gagyi az egész. Átverés.

És eltűnt az összes csoportképről, osztálytablóról. Mintha soha sehová nem járt volna iskolába, egyetemre. Se kirándulni, piálni. Ha nagyritkán mégis meghívták valahová (tévedésből úgyszólván), úgy bámultak rá, mint aki a Holdról cseppent közéjük. „Te semennyit sem, atyavilág!” Látszott, nem hízelegnek.

Egyvalamiben volt csak biztos: ő már nem nemzedék. Egyszer, régen talán még sikerülhetett volna, de mostanra elpasszolták az összes létező jogcímet. Bagóért, örökre.

Hanem a kristályosra zúzott portál mégsem akart beomlani. Úgy maradt, akár egy célfotó.

– Ne görcsölj, ez egy védett övezet. Kívül esik téren, időn.

A Koppintó maga elé tartotta a vaskos poharat. Jól látszott, ahogyan egymásba ölelkeztek a gabonapárlat óarany s a kóla sötétbarna hullámai.

Odakint nem csitult a zaj, az ordítózás, a fegyverro-pogás. Vezényszavak, káromkodások. Kesernyész-csípős, lócitromra emlékeztető bűz kúszott be a kávéházba. Néhányan megpróbáltak úgy tenni, mint az égvilágon semmi különös nem történne, de jó páran felugráltak, vagy riadtan keresték tekintetükkel a lehetséges egerutat.

– Ne törődj velük. Ők is csöcselék jószerével, csak még nem tudatosult bennük. Mind az, aki igazságot álmodik a házard és vérszomjas Történelembe.

Lehetnek halottak is, döbrent rá. Sebesültek bizonyosan. Hogy kik lőnek kikre s mivel, nem volt követhető. E pillanatban nincs menedék. Nemcsak a tér, a presszó. A város, az ország sem. El-elcsukló énekes-lányok szűrődtek be.

– Süppedni. Ez az egyetlen valóság. Kimaradni mindenből, ami kockára teheti a kiemeltséget, az érinthetlenséget. Nem vagy hős. Fakulsz, kopsz, csikorognak az eresztékeid. Derűs öngúnnal szemlélnéd legszívesebben az odakint zajló ramazurit, s nincs egyéb vágyad, mint még egy pohárával ebből a hideg-kesernyész folyadékából.

Feketesisasakos alakok tépték fel az ajtót. Ág János valahogyan természetesnek vette, hogy csak úgy berontottak, holott tudta eszével: semmi keresnivalójuk. Félrerángatták a vendégeket az asztalok mellől, arccal a fal felé állították őket, terpeszben. Végigmotozták, és felírták adataikat.

– Idáig nem jutnak el – duruzsolta fülébe a Másító. – Magyarból vannak ők is, mint bárki idebent. Csak abban bíznak, ami homlokegyenest ellentmond a józan észnek. Nem veszik észre, jó sokáig nem is fogják: holt térben, holt időben mozognak. Egyetlen szilárd pont létezik jelen pillanatban: a pohár, amit a kezében tartasz.

Ág Jánosnak úgy rémlett, hallotta már ezeket a szavakat. Nem először. Idestova húsz esztendeje. Lényegében ugyanezen körülmények között. Talán mégiscsak ki kellene vergődni innét valahogyan. Elkapni egy járatot, lehuppanni a hátsó ülésre, elbóbiskolni.

Letette a poharat. Már nem gyöngyözött a párából. Tartalma is kézmeleg lehetett, oly sokáig szorongatta.

– Mégis, mit hiszel magadról? Csak addig garantálhatom a sértetlenségedet, amíg együttműködsz velem. Az, odaát, műveleti terület. Vagy azt képzeled, felállsz, és átsétálsz rajta, akár egy kísértet a falon?

A kommandósok egy jól öltözött fiatalembert rugdostak. Sűrűn fröccsent a vér a simára csiszolt márványburkolatra.

– Úgy gondolom, belefér egy kísérlet. Végre illenék kideríteni, hol állunk. A virtuális vagy a brutális oldalon?

A hegedűs leány járt az eszében. Hátha kap tőle egy mosolyt. Már amennyiben elcsípi az utolsó buszt.

IANCU LAURA

„Dal, nagyon is korán véget értél”

Bede Anna emlékére (1926–2009)

*Dal, nagyon is korán véget értél,
Szerelmesed szerelmese a télnek,
Arcodon kigyúló csillag,
Fáznak alatta a sirató szemek.*

*Kétszer vesztetted el,
Kit igazán szeretned kellett:
Egyszer, egy napon nem gondoltál rá,
Másodszor ő feledett el téged.*

*Messziről jött, minden lépésért
Megküzdött a szomorú ismeretlen,
Fölszeleteli kenyerelem
Anyatej eledelem.*

*Madárszavak hozták a hírt:
„Többé már nem megyek sétálni”.
Rám csukta sötét éjjelét a nap,
Önmagunk égi mását őrzi.*